

DAVID GARRIDO

El diccionari, la guingueta i els senyors de la maleta

Sí, ja ho sé, sona a títol de vodevil troat o, també, a programa radiofònic de lluita acritud, com els que feia el malaguanyat Ramon Barnils, però és que, efectivament, així és de ridícula la tragi-comèdia valenciana de la llengua, que riu-te tu dels *esperpentos* de Ramón del Valle Inclán i dels disbarats dels sainets valencians del XIX. Dia sí, dia també, assistim impàvids a les notícies que genera el contuberni de fariseus aplegats a Sant Miquel dels Reis –quina fi més trista per a tan emblemàtic edifici!– que constitueixen l’anomenada Acadèmia Valenciana de la Llengua.

No us penseu pas que visc trasbalsat per tan egrègia colla d'erudits de la insipiència, com podria semblar per les meues successives aparicions en aquest setmanari denunciant les pràctiques, sobretot molt lucratives, d'aquells lingüistes de caverna, però encara espero la desautorització tàcita de l'Institut d'Estudis Catalans a semblant canallada que no arriba. Tants i tants d'esforços esmerçats per persones anònimes del nostre país en la defensa del català, que a més d'un ens ha costat sovintejades visites a les masmorres de la policia espanyola, perquè ara uns vividors de claveguera, alguns elevats a rang universitari per la manifasseria imperant a la universitat espanyola (inclosa la catalana), d'altres per ser part de la xusma blavera, pontifiquen sobre l'essència i les formes de l'idioma dels valencians sota l'empara del zaplanisme i, damunt, enceben llurs ventres per això.

Malgrat que l'Acadèmia té una Secció de Foment, encarregada d'elaborar un *Llibre Blanc* sobre la situació del valencià, encara no he vist cap pronunciament públic dels seus membres contra les agressions que quotidianament rep el valencià del partit governant a la Generalitat meridional i a l'estat, serà per això de no escopir en la mà de qui els engreixa. Així, panxacontents, van fent la seua grotesca comesa, com la del ridícul *Diccionari*, del qual tot just han acabat la lletra B. Obra inservible onsevulla, plagi coent de la rica lexicografia

catalana en general (i valenciana en particular), de la qual s'atreveixen apostar, a favor d'unes més que discutibles variants genuïnes que sancionen el secessionisme lingüístic. No fa molt, la dejuna presidenta de l'AVL, amb més cara que esquena, s'atreví a declarar a Europa Press (el 4 de desembre passat) que “no és cap barbaritat que el valencià s'estudie a les Escoles Oficials d'Idiomes d'Espanya”. Sí senyora, i per què no el murcià, l'extremeny o el guatemaltec? I les patums universitàries de l'AVL, què han dit respecte a això? No res, estan massa capficades en l'elaboració d'un diccionari, envoltat de gran secret, com si es tractés de la fórmula de la pedra filosofal. No volen interferències, encara que sí transcendí la definició d'alguerès, amb la pífia de variant de la llengua “valencianocatalana”, que discrimina òbviament els balears.

Per a qui no ho sàpiga, cada sessió de la secció lexicogràfica costa a l'erari públic 4.680 euros, és a dir quasi 780.000 pessetes, només en pagament als acadèmics per llur assistència, independentment dels emoluments per ser membres de tan elitista conciliàbul. De més a més, des de mitjan 2002 una comissió de quatre membres es reuneix per fer una primera selecció de mots, al preu de 1.380 euros per sessió. Això vol dir que, només en dietes (indemnitzacions segons la denominació tècnica) i al ritme que va el treball, sense comptar la presumible pujada de l'IPC i els sous dels empleats de la Generalitat que coadjuven en l'elaboració, el *Diccionari* dels collons tindrà un cost de quasi 1 milió d'euros. Només de pensar-ho, m'esgarrifo.

No s'acaba ací la cosa, faltaria més. Una cohort de quatre embogits de fàtua ciència, dos d'ells catedràtics de Filologia a Alacant (Colomina i Alemany, quota PSOE), un blavero (Ahuir, quota PP) i un “no se sap què pinto jo ací” (Palomero, quota PSOE), trauran –segons la presidenta Figueres, per a després de les eleccions– un *Diccionari ortogràfic* d'obligada observança per a la funció pública, perfecte manual per a la caça

del catalanista encobert. Ni en els nostres pitjors malsons del passat imaginàrem una cosa així. Ai València!, la “*più lasciva e libidinosa città*”. Les hosts del pet i el rot s'ensenyoreixen del teu govern, del teu país, de la teua universitat, de la teua televisió (recordeu el patètic *Ausiàs March* amb franja blava) i resusciten la inquisició. Més de segle i mig adormida, per tornar a renéixer precisament ací, a València, visca Torquemada!, bramen ufanoses les goles dels acadèmics de l'AVL. En definitiva, els autos de fe ja fa temps que sovintegen a la vida universitària, en forma de concursos docents, on són condemnades les mentes brillants i coronats els llepacrestes engalipadors.

I què es pot dir de la comissió de textos litúrgics de la susdita Acadèmia? Vaja colla de desvergonyits. L'Església espanyola no té cap pudor a reconèixer la unitat de la llengua catalana quan es tracta de destinar bisbes valencians, desnationalitzats, a les diòcesis del Principat (com és el cas de monsenyor Ricard M. Carles), però imposa bisbes espanyolíssims als valencians i no té cap misericòrdia envers la llengua d'aquest país, amb missal de l'AVL o sense, com des de més enllà de l'expulsió dels moriscs anem comprovant.

A Almansa no tan sols es perdé la guerra, sinó també la decència. El paper de l'actual classe política convencional valenciana deixa molt que desitjar, i no ho dic només pel PP colonial que ens sotmet. En matèria lingüística el senyor Pla, líder del PSOE regional, ha fet gala del significat del seu cognom i ha estat literalment sodomitzat un i altre cop per Zaplana. Els senyors del Bloc i adlàters ja fa temps que perderen l'oremus, per tant no perdre el temps amb ells. Únicament puc agrair la coherència demostrada per EUPV, defensant la unitat inequívoca del català i denunciant la inutilitat de diccionaris com el que a la guingueta de Sant Miquel elaboren els senyors de la maleta, plena dels diners de la niciesa.

David Garrido és historiador